

מסורת הש"ס

(א) כחיות מה: פו. קדושין
(ב) ב"ק פט. ר' יוחנן קמח:
(ג) [עליו י"ג. ר' יוחנן י"ג.]:
(ד) [ע"י חוס' כחיות ק:]:
(ה) [ד"ה אגרות]: (ד) [עליו ח:]:
(ו) [ע"י חוס' פ"ג]:
(ז) ד"ה מלח וע"י חוס' גיטין:
(ח) ד"ה מלח': (א) לקמן
(ט) [א"ל]: (א) לקמן כרש"י
(י) לקמן פ"ג ד"ה חסמולן:
(יא) ד"ב קמח. [ע"ש]:
(יב) [עליו י"ג. גיטין ח.]:
(יג) ד"ה מ"י. (ל) [פסגדרין
כח.]:

מוסף רש"י

[illegible]

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

[illegible]

שמותה לישא: **שטרי ברורין**. בגמרא מפרש: **הרי זה יחזיר**.
 ילידה לנשים לשמה נמקך דהא ביד לא כתבנו אללא בדבר מקיים
 ולתפרעו נמי ליכא לישא דבהני שטרות לא שיק כהו שטרען
 ולתפרעין לעיל (ד' טז): ואפלו למיד שומא הדר איחי דלפסיד
 ונפשיה: **מלא כחשיפה** או **כדלוסקמא**. שום שטר: או **שמלא**
הכריך על שטרות. בכרך לא בארנהא מפרש שום חפיקה
 ולדלוסקמא ותכריך ואגודה: **הרי זה יחזיר**. דדבר שיש בו סימן הוא
 דתפרש בגמרא שכלי סימן שואמרו הבעלים בכלי כך וכן מאלת
 ואום וכן תכריך ואגודה הרי זה יחזיר דלבר שיש בו סימן הוא
 דתפרש בגמ': **אחד היום משלשם**. איס שגלה שטרות לא ליה
 אחד הן שלוח משלשם בני אדם: **יחזיר**. מוחלס: **ללוה**. דודאי
 תפרש והחזיר לו ומדו נפלו שום מידם נפלו מן קצמם לתקום
 אחד: ואם שגלה ליום הס. שלוח מאדם אחד: **יחזיר**. המואלס:
 מלוה. דבדבר דיוע שממנו נפלו: **מלא שטר בין שטרותיו ואין**
דועט מה עיבו. אללו אם הלוה הפקדו אללו או המלוה או שמא
 קאנטו פרוה ומקורו לו להיום שלם צייהם ושכח: **אם מונח**. ביד
 נלא יחזיר לא ליה ולא ליה: **ואם יש עממן סמטון**. מילי מילי קמני
 הואלס בין שטרותיו שרבי שכתב על אחד שטרותיו: **ישאם מה**
השטחמטון. והשטר בחזקת פרוה. ואע"פ שהיה לשובר הוה להיות
 מונח ביד הלוה אמרין האמתי הלוה ואומר מחר תנה לו ושכח:
בבב' זה בורר לו אחד. כשטורין להן דיימן כותבין להן או ביד
 לו את פלוני זה בידר לו את פלוני שלא יוכל לחזור בהן: **דאשכח**
בני דינא. מקיים בהנפס והשלים והביאו אומר ממנו נפלו:

שהמאמץ

מסירה אבל אין זמן שזה החפץ קודם וזה אפי' שהמאמר נמסר
ועובד בפניה ואוקומיה רב שם בידיה דמיני רב חמל משום קדקד
למלא ידעין קדמי נמסר חתילה ורס שם כרמו שכתב שכתב חתילה
השער הקדמי אין לומר שנמסר לו חתילה אפי' שכתב חתילה
וכזה כיון ששנים חתומים ביום אחד ואפי' ויחוסו דלמא זמני חתום
כשיוציאו הבעל והקומות שטרסיה ואפי' שזה אפי' ידוע דמי
שהבנים שלו והקומות רצין לטרופ בשלל האשה

כ.

קָבוֹ א ב מ"י פ"ו מַהֲלִי
מַהֲלִי הַלֵּלָה י"ג
וּפְעִין כְּשֶׁנֶּחֱסֵת וּבִמְתֵּ
וּבִדְמִי כִּמְה שְׁעֵן שֶׁ
טוֹשֶׁעַ מִתֵּי טו שְׁפָעָ
כָּבֹד ג מ"י פ"ו מַהֲלִי
נִיחֵל וּלְהַדְרָה י"ג
י א כִּמְה שְׁעֵן עַד טוֹשֶׁעַ
מִתֵּי פ"י כָּס שְׁפָעָ י"ג
כָּבֹד ד מ"י פ"ו מַהֲלִי
טוֹשֶׁעַ שֶׁ שְׁפָעָ
ט:
כָּבֹד ה מ"י פ"ו טוֹשֶׁעַ
שֶׁ שְׁפָעָ י'
קָבֹד ו מ"י פ"ו שֶׁ ה' ד
טוֹשֶׁעַ שֶׁ שְׁפָעָ
י':
קָבֹד ז מ"י פ"ו מַהֲלִי
מַהֲלִי וְלֹה הַלֵּלָה
י"ג כִּמְה שְׁעֵן עַד טוֹשֶׁעַ
שֶׁ שְׁפָעָ א:

רבינו חננאל

אמר רבא ש"מ איתא
לדשמונא דאמר הכוזב
שטח חוב לחבירו וזהו
ומפלו מחיל וא"י ורש
האבד ומנא דאיתא
לחביתא בלעל ב
אמר שטח אבי דיריה
הוא תנורו של אבא
איתא תקנה שלא יא
הכוזב רשא למחיל כל
וכבד בייטורא דאבי הויט
מפרק הכולל:

[תני'] מצא אינרות
שום ימי שטח
ביד אינרות כנון
מחיל והבטו. שטח
האשה והבטו. שטח
הביתן שטח שטח
זהו ימי שטח
האשה חלוצה ואינרות.
האשה גיטא ואינרות
ירא זכא כוזב
מכא כוזב
דל רכס כוזב

(ח) חילוי גל וזה מעשה ביד.

ש"מ איתא דרשומא. וא"ת ויחוש שמה מכרה במעמד שלשמן
שאינה יכולה למחול בדמינה פרק האיש מקדש (קדושין ד'
ממח. וס' ד"ה כ') גבי התקדשי לו בנער חוב אלו במלוה שיש לו כד'
לחזקת דקאמר במלוה בשטר במחילי בדשמואל דלחזקת שמואל
המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו
מחול ואיכתיב אימא כ"ע אית להו
לשמואל ונאשה סמכה דעתה פליגי
כו' ונמלה על פה פליגי בדבר הוה
דלחזקת במעמד שלשמן קנה ולא
מסקין כ"ע אית להו דרז הוה ונאשה
סמכה דעתה פליגי דלחזקת לעיל
ש"ת דלחזקת יכול למחול וי"ל דלחזקת
למחש שמה מכרה במעמד שלשמן
דאי ליכא עדים שמכרה בעל
דאשה ויכפרי המכירה ואי איכא
עדים שפיליגוהו היכי הוה חס ואומרם
שנחלה בעל או שמא ח"כ מודה
שהזכר שקר ואם מודה שאמר כבר
פרעתי לה אי"כ השוכר נעשה קודם
המכירה ואיכתיב דלפסידו אנפשיהו
ועוד דאי לל חזקת מעמד שלשמן
אלא בדבר שראוי לגבות מיד אבל
במכירה דלחזקת חייב עמה עד לאחר
גרושין וגם שמה לו התגרס עד לאחר
חזקת מעמד שלשמן וכן נר"ך לומר
בפרק החובל (נ"ב דף פט. וס') גבי
האשה שחבלה בן (בצנעלה) לא הפסידה
במכונה ואחרי תוה"ק במעמד שלשמן
אלא משום דלא חזקת במכונה
דפרעיתיה וזה אין לחוש שמה מכרה
אחר גרושין במעמד שלשמן כי אחר
גרושין מתקמח מכרה בדמיא יקריס
ובשילויא בעלל שוכרו קדשה היא
כריכה לשלם ולא תרדח כלום בקניניה
ולא חיישינן אלא שמה מכרה בעדה
מתקמח בנדיה ויבא שמה דבר מוטע

ואינה צריכה לשלם אלא מעט ומרווחות הרבה ונשני אחת לשנאול
ואם היחה מוחלת לבדלה לא חפרע ללקוחות אלא דבר שנחמו
ומרווחת הרבה ואפי' דבני ערב לאשה כבדונה ודואה לגרשה מן
צפרק נס פסוט (כ"ד קנא): דידור הנאה אלמא חיישין לקטניא
ואפי' שמתדין לצדדיה הכי לערב ולכן חיישין לקטניא לפי שאין
צדדיה נמה לשלם לא דמי דהאם מפסיד הערב מיד וחיישין לקטניא
אלא הכי דלוי אלא חששא מולאשט שמה לא מכרה ואפי' מכרה
שמה לא יפסידו לקוחות כי אינו מולאשט מהם אלא חוב שהיה לה
לעל בדעלה לפי להם עד האשה וגבי חייבי מרדה דחיישין לעל
לקטניא לפי שהיא מיד מן הלקוחות ועוד יש לחוש דחיישין לקוחות
שלא בנאחיות שיפסידו לגמרי: **שובר** בובנו בורה. אפי' ש
שוער מכירה נמסר לקוחות חתילה אינו מועיל וטורף הבדל כדין
לפי אמר לעל גבי שחרורי עבדים ונראה שחקנת חכמים אלא
שזוכה משעת חתימה אפי' שלא נמסר לו עד ימים רבים אחרי
כן שאם לא כן לעולם לא יוכלו העדים לחתום אלא אם יראו המסירה
למחשם שמשא דמכב בניסן ולא נתן עד פשרי ומזבין ביני וביני וענין
לשחור נראה דאם עבד כח גבי ישראל קודם שאל לידו אפי'
לשחור שפלה וסמא גבי איסור וכן לו משעת חתימה אפי' ש
דלא שיך טעמא דפרשיית מ"מ לא פלוג רבנן ויש כה ביד חכמים
לעקור דבר מן התורה ואפי' ווא אפי' סבר כ"א דלמר עדי
למסירה כרתי גבי מתנתא לזדחתימי עלה מרי גיסי ור"א סבר צפרק
מ"ה שהיה נשוי (במחזק ד: כ) כח עליו וזה משי לזו ומסר לו
מ"ה שמסר לו חתילה קנה וי"ל דהיינו כח שאל שערות שזמן כחבו
בכזוב ביום אחד שאין יזכר מחבובו איהו מנס קודם לכן קאלינן גבר
לחתילה ועצובא דהאם דכתבתינהו לרמי דבר חמא בצפרא ור"א
ורב נחמן אקומיה להם עורבא בנכסיי משא שזאל האם מרי
מי מסתמא גם לו נמסר קודם דבר נחמן סבר כיון דלוי מוכיח
ולכן הוא דינא שזאל אלא אם הוא ידעינן למי נמסר קודם היה
כי ביום שנמכר השעיר להשאל ליכא למימר עדיי בחתומי וכן לו
אין ויחמר לעולם ללקוחות תניא רביה שקדמתם לפי שהוא מוחזק
לפי דלא ליכא למימא שמתכור ביום תכנית השעיר:

איסורא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones